

RODŽER ZELAZNI

HRONIKE AMBERA

I TOM

DEVET PRINČEVA AMBERA

PUŠKE AVALONA

Prevela
Nevena Andrić

■ Laguna ■

Naslov originala

Roger Zelazny

THE AMBER CHRONICLES

BOOK 1: NINE PRINCES IN AMBER

BOOK 2: THE GUNS OF AVALON

Nine Princes in Amber copyright © 1970 by Roger Zelazny

The Guns of Avalon copyright © 1972 by Roger Zelazny

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

SADRŽAJ

DEVET PRINČEVA AMBERA	7
PUŠKE AVALONA	195
O autoru.	401

KNJIGA PRVA

DEVET PRINČEVA
AMBERA

PRVO POGLAVLJE

Posle, kako mi se činilo, skoro čitave večnosti, počelo je da se privodi kraju.

Probao sam da promeškoljim prste na nogama; uspeo. Bio sam opružen u bolničkom krevetu, a noge su mi bile u gipsu, ali svejedno sam ih osećao.

Jako sam zažmurio, pa otvorio oči, i tako tri puta.

Soba se primiri.

Gde sam, koji moj?

Onda se magla polako razvejala, i delimično mi se, što bi se reklo, vratilo pamćenje. Prisećao sam se noći, medicinskih sestara i igala. Čim bi mi se malčice razbistrilo u glavi, neko bi ušao i nečim me bocnuo. To je bilo pre. Da. Sada sam se, međutim, osećao donekle pristojno. Moraće da prestanu.

Zar ne?

Spopade me jedna pomisao: *Možda i ne.*

Urođena sumnjičavost prema čistoti ljudskih poriva delimično me svlada i pritisnu mi grudi. Iznenada shvatih: kljukaju me sredstvima za smirenje. Sudeći po tome kako se osećam, nemaju stvarnog razloga, i nemaju razloga da sad stanu ako im već neko plaća da nastave. Dakle, umiri se i ostani nadrogiran,

reče mi jedan glas, koji je zastupao najgori – doduše i najmu-
driji – deo moje ličnosti.

Tako sam i postupio.

Desetak minuta kasnije sestra je promolila glavu kroz vrata,
a ja sam, normalno, i dalje spavao kao zaklan. Ona ode.

Tad sam već bio delimično zaključio šta se izdešavalo.

Doživeo sam nekakvu nesreću – toga sam se nejasno prise-
ćao. Ono posle je sve još bilo zbrkano; šta se dešavalo pre toga
nisam imao ni najblažeg pojma. Ipak, prvo sam bio u bolnici,
prisetih se, a onda su me preneli ovamo. Zašto? Nisam znao.

U svakom slučaju, noge su mi bile prilično dobro. Dovoljno
da ustanem, iako nisam znao koliko je prošlo otkako sam ih
slomio – a znao sam da sam ih slomio.

Zato se uspravih u sedeći položaj. Mišići su mi bili baš
umorni, i morao sam stvarno da se napregnem. Napolju je bilo
mračno, i šačica zvezda lebdela je gola s druge strane prozora.
Namignuh i ja njima, pa spustih noge s kreveta.

Zavrtelo mi se u glavi, ali se posle nekog vremena smirilo,
i ja ustadoh, grčevito se držeći za šipku na uzglavlju kreveta;
načinio sam prvi korak.

Dobro. Mogu da se oslonim na noge.

Dakle, teoretski gledano, u dovoljno sam dobrom stanju
da se išetam odavde.

Vratio sam se na krevet, opružio se i razmišljao. Znojio se i
drhtao. Prevrtao se kao prase na ražnju i tako to.

U državi Danskoj nešto je bazdelo na trulež...

Nesreća je imala neke veze sa autom, prisetih se. I bila je
gadna do bola...

Onda se vrata otvoriše i unutra prodre svetlost, a ja kroz
poluspuštene kapke opazih sestru sa špricem u ruci.

Prišla je krevetu: beše to cura širokih kukova, tamne kose
i krupnih ručerdri.

Taman kad je prišla, ja se uspravih.

„Dobro veče“, rekoh.

„Vidi ti njega – dobro veće“, odgovori ona.
„Kad me otpuštate?“, zapitah.
„Morala bih da pitam doktora.“
„Pitajte“, rekoh.
„Zavrните rukav, molim vas.“
„Ne, hvala.“
„Moram vam dati injekciju.“
„Ne, ne morate. Ne treba mi.“
„Bojim se da o tome odlučuje doktor.“
„Onda ga zovite ovamo, pa nek odluči. Ali u međuvremenu ne dozvoljavam.“
„Ja samo radim šta mi kažu.“
„I Ajhman* je isto, pa vi vidite“ – i polako zavrteh glavom.
„Dobro“, reče ona. „Ja ovo moram da prijavim...“
„Samo napred“, rekoh, „a kad ste već tamo, recite mu da ujutru izlazim – tako sam rešio.“
„Ne možete. Niste u stanju da hodate – i imali ste unutrašnje povrede...“
„To ćemo još da vidimo“, rekoh. „Laku noć.“
Uz šušketanje mantila nestala mi je iz vidnog polja.
I tako sam ležao i svašta premetao po glavi. Izgleda da sam na nekoj privatnoj klinici – dakle, neko se isprsi za račune. Koga poznajem? Pred očima mi se nisu ukazivale slike nikakve rodbine. Ni prijatelja. Ko onda ostaje? Neprijatelji?
Neko vreme sam razmišljao.
Ništa.
Nemam nikoga ko bi se na taj način starao za moju dobrobit.
Iznenada se prisetih: kolima sam preko litice sleteo u jezero.
I samo toga sam se sećao.
Ja sam...
Napregao sam se i opet se preznojio.

* Adolf Ajhman (1906–1962) – visoki oficir u nacističkoj Nemačkoj; jedan od glavnih organizatora Holokausta. (Prim. prev.)

Nisam znao *ko sam*.

No, da ubijem vreme, uspravio sam se u sedeći položaj i poskidao zavoje. Ispod njih je sve bilo u najboljem redu, koliko sam ja video, i činilo mi se da sam postupio ispravno. Metalnom štanglom, koju sam iščupao iz uzglavlja kreveta, slo-mio sam gips na desnoj nozi. Iznenada me uhvati neki osećaj: moram pod hitno da se gubim odavde, čeka me neki posao.

Isprobao sam desnu nogu. Ništa joj nije falilo.

Smrskao sam gips i na levoj nozi, ustao i otišao do ormara.

Ništa od odeće.

Onda začuh korake. Vratio sam se u krevet i pokrio se da sakrijem izlomljeni gips i pobacane zavoje.

Vrata se opet otvoriše.

Onda je svud oko mene bila svetlost, a uz nju i neki gorila u belom mantilu, s rukom na zidnom prekidaču.

„Je l' ja to čujem da si kinjio sestru, a?“ , reče, i više nije bilo svrhe praviti se da spavam.

„Ne znam“, rekoh. „Je l' čuješ?“

Ako je suditi po mrštenju, pomučio se oko ovoga sekund-dva, a onda: „Vreme ti je za injekciju.“

„Jesi ti lekar?“

„Ne, ali sam ovlašćen da ti dam injekciju.“

„A ja odbijam“, rekoh, „na šta po zakonu imam pravo. Šta to tebe briga?“

„Dobićeš ti injekciju“, reče on, pa priđe krevetu s leve strane. U ruci koja mu se do tog trena nije videla držao je špric.

Beše to vrlo prljav udarac, po mojoj proceni desetak centi-metara ispod šnale kaiša, i ovaj završi na kolenima.

„____ __!“ , reče posle nekog vremena.

„Priđeš li mi još jednom“, rekoh, „ima da vidiš šta će ti se desiti.“

„Umemo mi s takvim pacijentima“, prodahla on.

Stoga sam znao da je došlo vreme za delanje.

„Gde mi je odelo?“ , rekoh.

„_____ —!“ , ponovi on.

„Biće da ću morati da uzmem tvoje. Daj.“

Kod trećeg ponavljanja mi se već smučilo, pa sam mu nabacio posteljinu preko glave i odalamio ga metalnom štanglom.

Za oko dva minuta bio sam odeven skroz u belo, boju Mobi Dika i sladoleda od vanile. Ogavština.

Strpao sam ga u ormar i pogledao između prozorskih rešetaka. Iznad drvoreda topola lebdeo je stari mesec s mladim mesecom u naručju. Srebrnasta trava se svetlucala. Noć se slabušno cenkala sa suncem. Ni po čemu nisam mogao zaključiti gde se nalazimo. Činilo mi se, doduše, da sam na trećem spratu zgrade, a dole, s moje leve strane, nešto je bacalo četvrtasti zrak svetlosti, što je verovatno značilo da je iza prozora na prvom spratu neko budan.

I tako sam izašao iz sobe i razgledao sam hodnik. Sleva se završavao zidom i prozorom s rešetkama, i iz njega su vodila još četvora vrata, po dvojica sa svake strane. Verovatno u sobe iste kao moja. Otišao sam do prozora i pogledao napolje, u još dvorišta, još drveća, još noći – ništa novo. Okrenuh se i pođoh u drugom smeru.

Vrata, vrata, vrata, ispod njih nigde svetla; čuli su se samo moji koraci u prevelikim, pozajmljenim cipelama.

Na satu onog veseljaka videh da je petnaest do šest. Ispod mantila kakve nosi medicinsko osoblje, metalna štangla zadenuća za pojas trla mi se o kuk u hodu. Na svakih šest-sedam metara po jedna plafonjera bacala je četrdesetovatnu svetlost.

Stigao sam do stepenica zdesna, koje su vodile naniže. Sidoh. Bile su zastrte tepihom i tihe.

Drugi sprat je izgledao isto kao moj – redovi soba – pa sam nastavio dalje.

Kad sam stigao do prvog sprata, skrenuh desno i potražih vrata ispod kojih je curila svetlost.

Našao sam ih pri dnu hodnika i nisam se potrudio da pokucam.

Za velikim, sjajnim pisaćim stolom tip u drečavom bade-mantilu je pregledao nekakvu trgovinsku knjigu. Nije ovo bila bolnička soba. Zažarenim, skroz raširenim očima on pogleda u mene; usne su mu bubrile ka poviku do kog nisu stigle, možda zahvaljujući rešenosti na mom licu. Hitro je ustao.

Zatvorih vrata za sobom, krenuh napred, i rekoh:

„Dobro jutro. Sad si nadrljao.“

Biće da su ljudi uvek radoznali kad je o nadrljavanju reč, pošto je posle tri sekunde, koliko je meni trebalo da pređem sobu, izgovorio:

„Kako to mislite?“

„Mislim“, rekoh, „da te čeka tužba što si me držao pod ključem, i još jedna za zloupotrebu službenog položaja jer deliš sedative šakom i kapom. Već me drmaju simptomi skidanja sa istih, možda uradim nešto nasilno...“

On ustade.

„Izlazite napolje“, reče.

Spazio sam mu paklu pljuga na stolu. Posluših se i rekoh: „Sedi i umukni. Moram da popričam nešto s tobom.“

Seo je, ali umuknuo nije:

„Kršite razna pravila“, reče.

„Sud nek odluči ko je odgovoran“, odgovorih. „Hoću svoje odelo i lične stvari. Otpuštam sebe iz bolnice.“

„Niste u stanju...“

„Niko te ništa nije pitao. Daj ih ovamo ili ćeš odgovarati pred zakonom.“

Pružio je ruku prema dugmetu na stolu, ali ga pljesnuh po prstima.

„Ovog časa!“, ponovih. „To je trebalo da pritisneš kad sam ušao. Sad ti je kasno.“

„Gospodine Kori, izuzetno ste neprijatni...“

Kori?

„Nisam sam došao u bolnicu“, reko, „ali imam valjda prava da iz nje odem, majku mu. I to sad. Dakle, daj da se bacimo na posao.“

„Očigledno niste u stanju da napustite ustanovu“, reče on. „Ne mogu to da dozvolim. Pozvaću nekoga da vas odvede u sobu i stavi vas u krevet.“

„Da ti nije palo na pamet“, reko, „ili ću ti pokazati u kakvom sam tačno stanju. Elem, imam nekoliko pitanja. Kao prvo, ko me je doveo i ko mi plaća ovdašnje račune?“

„Dobro, ajde“, uzdahnu on, a neugledni zagasitoplavi brkovi oklembesiše mu se koliko god su uopšte mogli.

On otvori fioku i posegnu unutra; bio sam na oprezu.

Izbio sam mu ga iz ruke pre nego što je stigao da ga otkoči: automatik, tridesetdvojka, prava bombona; kolt. Sâm sam ga otkočio čim sam ga uzeo sa stola; uperih ga u njega i reko: „Odgovori mi. Očigledno misliš da sam opasan. Možda si u pravu.“

Slabašno se osmehnuo, pa i sam pripalio, što je bila greška ako je nameravao da mi pokaže koliko je bezbrižan. Tresla mu se ruka.

„Dobro, Kori – ako će vas to usrećiti“, reče, „dovela vas je sestra.“

„?“ pomislih ja.

„Koja sestra?“ zapitah.

„Evelin“, kaza on.

Ni blagog pojma. Dakle: „Svašta. Nisam video Evelin godinama“, reko „Nije znala ni da sam u ovom delu zemlje.“

On slegnu ramenima.

„Pa ipak...“

„Gde sad stanuje? Hoću da joj se javim“, reko.

„Nije mi pri ruci adresa.“

„Nađi je.“

Ustao je, otišao do kartoteke, otvorio je, malo preturao, pa izvukao karticu.

Proučavao sam je. *Gospođica Evelin Flomel*... Ni njujorška adresa mi nije bila poznata, ali sam je upamtio. Na kartici je pisalo da se zovem Karl. Lepo. Još podataka.

Onda sam zadenuo pištolj za pojas pored štangle – naravno, tek pošto sam ga zakočio.

„Okej“, rekoh mu. „Gde mi je odelo, i koliko ćeš da mi platiš?“

„Odelo vam je stradalo u nesreći“, kaza on, „i moram reći da su vam noge bez ikakve sumnje bile slomljene – leva na dva mesta. Iskreno, nije mi jasno kako uopšte stojite. Prošlo je samo dve nedelje...“

„Brzo zarastam“, rekoh. „Elem, pare...“

„Kakve pare?“

„Vansudska naknada za moju žalbu na zloupotrebu službenog položaja, i onu drugu.“

„Ne lupajte!“

„Ne lupam. Pristajem na hiljadu u gotovini, na licu mesta.“

„Ne dolazi u obzir.“

„Pa, bolje bi ti bilo da se predomisliš – izgubio ti ili dobio, razmisli na kakav će ti glas izbiti ovo mesto ako pre suđenja privučem dovoljno medijske pažnje. Svakako ću pozvati Američko medicinsko udruženje, novine, onda...“

„Ovo je ucena“, reče on, „i neću ni da čujem.“

„Platićeš sad, ili kasnije, po sudskom nalogu“, rekoh, „šta me briga. Ali ovako bi jeftinije prošao.“

Ako popusti, znaću da sam pogodio, da se ovde nešto muti. Streljao me je pogledom, ne znam ni ja koliko dugo.

Konačno: „Nemam ovde hiljadu“, reče.

„Daj neku cifru, pa da se nađemo na sredini“, rekoh.

Još jedna stanka: „Ovo se zove pljačka.“

„Ne ako mi lepo platiš, buraze, i ja se izgubim odavde. Dakle, reci svotu.“

„Imam možda petsto u sefu.“

„Vadi.“

Pošto je pregledao sadržaj malog sefa u zidu, rekao je da ima četiristo i trideset, a ja nisam hteo da ostavljam otiske samo da bih proverio. Stoga sam pristao i strpao novčanice u prednji džep pantalona.

„Koja najbliža taksi firma vozi dovde?“

Rekao mi je naziv, a ja sam pogledao u imenik i iz njega zaključio da sam negde na severu zemlje, u bestragiji.

Naterao sam ga da okrene broj i pozove mi taksi, pošto ja nisam znao ime ustanove, a nisam hteo da sazna u kakvom mi je stanju pamćenje. Jedan zavoј *jesam* odmotao s glave.

Dok je on poručivao kola, čuo sam ime mesta – zvalo se „Privatna bolnica Grinvud“.

Ugasio sam cigaretu, pripalio još jednu, i seo u smeđu foteľju pored njegove police za knjige da malo odmorim noge od stotinak kilograma sebe.

„Ovde ćemo sačekati, a onda ćeš me ispratiti do vrata“, rekoх. Nije izgovorio više ni reč.

DRUGO POGLAVLJE

Oko osam sati taksi me je istovario u najbližem gradiću, na nekom nasumičnom ćošku. Platilo sam vozaču i pešačio dvadesetak minuta. Onda sam svratio u restorančić, našao sto, poručio sok, pojeo nekoliko jaja, dvopek, slaninu, i popio tri šolje kafe. Slanina je bila premasna.

Pošto sam razvukao doručak na dobrim sat vremena, krenuo sam u šetnju, našao radnju sa odećom, i sačekao do pola deset da se otvori.

Kupio sam pantalone, tri sportske košulje, kaiš, donji veš i par cipela koje su mi bile taman. Pazario sam i maramicu, novčanik i džepni češalj.

Onda sam našao međugradsku stanicu i seo u autobus za Njujork. Niko nije probao da me zaustavi. Činilo se da me niko ne traži.

Dok sam sedeo i gledao seoski krajolik, sav u jesenjim bojama, koji su pod vedrim, hladnim nebom šašoljili prohladni vetrovi, preslišavao sam se šta sve znam o sebi i okolnostima u kojima sam se našao.

U Grinvud me je, kao Karla Korija, prijavila sestra Evelin Flomel. To posle automobilske nesreće pre petnaestak dana, u

kojoj sam izlomio kosti – no one me više nisu mučile. Nisam se sećao sestre Evelin. Ljudi u Grinvudu dobili su nalog da me drže obesvećenog, a kad sam se oslobodio i pripremio im, uplašili su se zakonskih posledica. Okej. Neko me se iz nekog razloga boji. Iskoristiću to do krajnjih granica.

Na silu sam se vratio na udes, premetao ga u mislima dok me nije zbolela glava. Nije to bio nikakav nesrećan slučaj. Imao sam taj utisak, premda nisam znao zašto. Saznaću, a onda će mi neko platiti. Platiće mi, i to veoma, veoma debelo. U središtu moga tela razbukta se gnev, strahotan gnev. Svako ko proba da me povredi, da me iskoristi, radi to na sopstvenu odgovornost, i sad će dobiti šta mu sleduje, ko god bio posredi. Obuze me žarka želja da ubijem, da uništim vinovnika svega ovoga; znao sam da se ne osećam tako prvi put u životu kao i da sam se u prošlosti za takvim željama povodio. U više navrata.

Zurio sam kroz prozor i gledao mrtvo lišće kako opada.

Kad sam stigao u Veliki grad, pre svega ostalog sam se obrijao i ošišao kod najbližeg brice, a kao drugo, presvukao sam košulju i potkošulju u muškom toaletu, pošto kosu po leđima ne podnosim. U desnom džepu jakne držao sam automatik tridesetdvojku – vlasništvo one bezimene osobe iz Grinvuda. Pomislih: Ako ovi iz Grinvuda, ili moja sestra, požele da me pokupe na brzinu, taman će im zgodno pasti što pride bez dozvole nosam pištolj. Ipak, rešio sam da ga zadržim. Moraće prvo da me nađu, i hteo sam razlog. Na brzaka sam ručao, sat vremena se vozikao metroom i autobusima, a onda uzeo taksi do adrese u Vestčesteru gde je živela Evelin, moja navodna sestra i, kako sam se nadao, budući džaralac mojih sećanja.

Pre nego što sam stigao, unapred sam smislio taktiku.

Dakle, kad su se, u odgovor na moje kucanje, posle tridesetak sekundi čekanja, otvorila vrata ogromne stare kućerine, znao sam šta ću reći. Razmišljao sam o tome dok sam peške dolazio dugačkim, zavojitim šljunkovitim prilazom za kola, između tamnih hrastova i jarkih javora, čije lišće mi je šušketalo

pod nogama, a vetar mi hladio sveže obrijan vrat u dignutoj kragni jakne. Miris tonika za kosu mešao mi se sa memljivim zadahom čokota bršljana kojima su gusto bili obrasli zidovi tog starog zdanja od cigle. Ništa mi nije delovalo poznato. Ne bih rekao da sam ikad bio tu.

Pokucao sam, i čuo se odjek.

Onda sam nabio ruke u džepove i čekao sam.

Kad su se vrata otvorila, osmehnuo sam se i klimnuo glavom crnpurastoj sluškinji portorikanskog naglaska, istačkanjoj mladežima.

„Da?“, reče ona.

„Tražim gospođicu Evelin Flomel.“

„Šta da kažem, ko je?“

„Njen brat Karl.“

„A, izvolite, uđite“, kaza mi ona.

Kročio sam u hodnik, na mozaični pod od majušnih kajsijaružičastih i tirkiznih pločica, među zidove od mahagonija, a s moje leve strane, na paravanu koji je delio prostoriju na dva dela, nalazilo se korito puno nekog krupnolisnog zeleniša. Odozgo, kocka od stakla i emajla bacala je žutu svetlost.

Cura je otišla, a ja sam se osvrtao u potrazi za nečim poznatim. Ništa.

Stoga sam čekao.

Ubrzo se služavka vratila, osmehnula se, klimnula glavom i rekla: „Izvolite za mnom. Primiće vas u biblioteci.“

Sledio sam je uz tri stepeništa, pa hodnikom, pored dvoja zatvorenih vrata. Treća sleva bila su otvorena, i služavka mi dade znak da uđem. Tako i učinih, ali zastadoh na pragu.

Kao i sve biblioteke, i ova je bila puna knjiga. Tu su bile i tri slike – dve su prikazivale spokojne kopnene krajolike, a jedna spokojan morski pejzaž. Pod je bio zastrt debelim zelenim tepihom. Pored velikog pisaćeg stola stajao je velik globus, sa Afrikom okrenutom ka meni, a iza njih prozor od zida do

zida – osam okana ispresecanih letvicama. No ništa od ovoga nije bilo razlog što sam zastao.

Žena za stolom na sebi je imala plavozelenu haljinu širokog V-izreza, kosa joj je bila duga, sa dugačkim šiškama, boje negde između oblaka u zalazak sunca i spoljašnjeg ruba plamena sveće u inače mračnoj prostoriji, i prirodna – nekako sam to znao; oči iza naočara – kako mi se činilo, bespotrebnih – bile su plave poput jezera Iri u vedro letnje popodne u tri, a boja stisnutog osmeha slagala joj se s kosom. Ali ništa od ovoga nije bilo razlog što sam zastao.

Znao sam je odnekud, mada nisam mogao da ustanovim odakle.

Pođoh napred, ne skidajući osmeh s lica.

„Zdravo“, rekoh.

„Izvoli“, reče ona, „sedi“ – i pokaza na kabastu narandžastu fotelju visokog naslona i velikih držača za ruke, od sorte nagnute baš pod uglom pod kojim ja volim da se zavalim.

Poslušao sam je, a ona me je razgledala.

„Milo mi je što si opet na nogama.“

„I meni isto. Kako si ti?“

„Dobro, hvala. Nisam očekivala da te vidim ovde, moram priznati.“

„Znam“, lažuckao sam, „ali evo me, došao sam da ti zahvalim na sestrinskoj dobroti i nezi.“ Pridodao sam rečenici najblažu primesu ironije, čisto da vidim kako će se postaviti.

Tog časa u prostoriju uđe džinovski pas – irski vučji hrt – i sklopča joj se ispred stola. Za njim je došao još jedan i dvaput je obigrao oko globusa pre nego što je legao.

„Ih“, uzvрати mi ona ironiju, „pa, sve za tebe. Treba opreznije da voziš.“

„Ubuduće ću“, rekoh, „biti predostrožniji, obećavam.“ Nisam znao kakvu to igru igram, ali pošto ona nije znala da ne znam, odlučio sam da joj izmuzem što više podataka. „Pomislio sam da ćeš se pitati kako sam, pa sam došao da ti pokažem.“

„Pitala sam se i pitam se“, odgovori ona. „Jesi li jeo nešto?“

„Laki ručak pre nekoliko sati“, rekoh.

Pozvonila je sluškinji i poručila hranu. Onda: „I mislila sam da ćeš možda na svoju ruku izaći iz Grinvuda“, reče, „čim budeš u stanju. Nisam, doduše, očekivala da ćeš ovako brzo, i nisam mislila da ćeš doći ovamo.“

„Znam“, rekoh, „zato sam i došao.“

Ponudila mi je cigaretu, što prihvatih, i pripalih prvo njoj pa sebi.

„Oduvek si nepredvidiv“, saopšti mi ona konačno. „To ti je u prošlosti često išlo naruku, ali sada ne bih računala na to da sam na tvom mestu.“

„Kako to misliš?“, rekoh.

„Ulog je prevelik da bi blefirao, a mislim da to pokušavaš, kad si se ovako ušetao ovamo. Korvine, hrabar si i oduvek ti se divim zbog toga, ali nemoj biti glup. Znaš ti kako stoje stvari.“

Korvin? Zavesti ispod „Kori“.

„Možda i ne znam“, rekoh. „Neko vreme sam spavao, zar si zaboravila?“

„Hoćeš da kažeš da se nisi ni sa kim čuo?“

„Nisam imao prilike otkako sam se probudio.“

Ona nakrenu glavu i suzi divne oči.

„Brzopleto od tebe“, reče ona, „ali moguće. Moguće za dla-ku. Možda si iskren. Ti možda i jesi. Za sada ću se praviti da jesi. U tom slučaju, možda si se poneo mudro i bezbedno. Čekaj da razmislim.“

Povukao sam dim i nadao se da će reći još nešto. Ipak nije, te odlučih da ščepam prednost koju sam, kako mi se činilo, zadobio, u igri koju nisam razumeo, sa igračima koje nisam znao, za ulog o kom nisam imao blage veze.

„To što sam ovde valjda ti nešto govori“, rekoh.

„Da“, odvrati ona, „tako je. Ali pametan si, pa može da govori svašta. Pričekaćemo i videćemo.“

Pričekati šta? Videti šta? Nešto?

Tada su stigle šnicle i bokal piva, što me je privremeno spaslo potrebe za zagonetnim, uopštenim izjavama koje će njoj delovati istančano i nedokučivo. Šnicla je bila odlična, ružičasta i sočna iznutra; zubima sam kidao svež hleb tvrde korice i, veoma gladan i žedan, lokao pivo. Smejala se dok me je gledala i sama odsecala malecne komade.

„Korvine, obožavam tu slast s kojom nasrćeš na život. Zato, između ostalog, nipošto ne želim da se od njega rastaneš.“

„Ni ja“, promumlah.

I dok sam jeo, razmišljao sam o njoj. Video sam je u haljini dubokog izreza, zelenoj kao morsko zelenilo, sa dugom suknjom nabranom u struku. Bilo je muzike, plesa, glasova iza nas. Ja sam nosio crno i srebrno i... Vizija izblede. Ali beše to stvarno sećanje, znao sam; i u sebi sam proklinjao što ga ne posedujem u celini. Šta je to govorila, ona u zelenom, meni u crnom i srebrnom, te noći, uz muziku, ples i glasove?

Sipao sam nam još piva iz bokala i odlučio da oprobam viziju.

„Sećam se jedne noći“, rekoh, „kad si bila sva u zelenom, a ja u svojim bojama. Kako je sve delovalo divno – a muzika...“

Lice joj poprimi malčice čežnjiv izraz, i obrazi joj se opustiše.

„Da“, reče. „E, što su to bila vremena, jelda?... Stvarno se nisi čuo ni sa kim?“

„Časna reč“, rekoh, koliko god to imalo svrhe.

„Sve se mnogo pogoršalo“, kaza ona, „a Senke sadrže više užasa nego što je iko mogao i zamisliti...“

„I...?“, raspitivao sam se.

„I dalje ga muče one njegove nevolje“, završi ona.

„A.“

„Da“, nastavi ona, „i zanimaće ga na čijoj si ti strani.“

„Ovoj evo ovde“, rekoh.

„Hoćeš da kažeš...?“

„Za sada“, saopštih joj, možda prebrzo, jer isuviše je razogaćila oči, „pošto još uvek nisam upoznat sa okolnostima u punom svetlu“, ma šta to značilo.

„A.“

I završili smo pivo i šnicle, a koske dali psima.

Posle smo pijuckali kafu, i mene su malco spopala bratska osećanja, ali ih potisnuh. Zapitah: „A ostali?“, što je moglo značiti šta bilo, ali je zvučalo bezopasno.

Načas sam se uplašio da će me pitati na šta mislim. Umešto toga se zavalila u fotelju, zagledala se u tavanicu, i rekla: „Kao i obično, niko se nije čuo ni sa kim novim. Možda si ti najmudrije postupio. I meni prija. Ali kako da zaboraviš... nešto onako veličanstveno?“ Pogledao sam u zemlju, jer nisam bio siguran šta treba da mi se vidi u očima. „Ne može se to“, rekoh. „Nikad.“

Usledila je duga, neprijatna tišina, posle čega ona reče: „Mrziš li me?“

„Naravno da ne“, odgovorih. „Kako bih mogao – kad se sve uzme u obzir?“

Ovo joj se izgleda dopalo, jer se osmehnu i pokaza veoma bele zube.

„Lepo, hvala ti“, reče. „Sve ostalo na stranu, uvek si bio kavaljer.“

Naklonih se i osmehnuh se ukrivo.

„Pazi da se ne uobrazim.“

„Nema šanse“, reče ona, „kad se sve uzme u obzir.“

I meni bi nelagodno.

Još sam bio pun gneva, i pitao sam se zna li ona na kome treba da ga iskalim. Imao sam osećaj da zna. Borio sam se sa željom da je neposredno pitam, obuzdao je.

„Dobro, šta predlažeš da radimo?“, zapita ona naposletku, a pošto sam se našao zatečen, odgovorih: „Ne veruješ mi, razume se...“

„A kako da ti verujemo?“

Rešio sam da zapamtim to *mi*.

„Pa, dobro. Za sada sam voljan da budem pod tvojim nadzorom. Rado ću ostati ovde, gde možeš da me držiš na oku.“

„A posle?“

„Posle? Videćemo.“

„Lepo si to smislio“, kaza ona, „baš. A mene dovodiš u nezgodan položaj.“ (Rekao sam to zato što nisam imao kud inače da odem, a pare od ucene mi neće naročito dugo potrajati). „Da, možeš da ostaneš, naravno. Ali upozoravam te“ – i ona dodirnu ono za šta sam dotle pretpostavljao da je privezak na lančiću oko vrata – „ovo je ultrazvučna pištaljka za pse. Doner i Blicen imaju četvoricu braće, i svi su trenirani da srede nevaljalce, i svi se odazivaju na moju pištaljku. Dakle, nemoj da krećeš u šetnju ka bilo kom mestu gde nisi poželjan. Pisak ili dva – i čak i tebe će savladati. Zbog ovakvih kao što su oni više nema vukova u Irskoj, znaš.“

„Znam“, rekoh, i shvatih da znam.

„Da“, nastavi ona, „Eriku će se svideti što si kod mene u gostima. Trebalo bi da te stoga ostavi na miru, a ti to i hoćeš, *n'est-ce-pas?*“

„Oui“, rekoh.

Erik! To mi je nešto značilo. *Jesam* poznavao izvesnog Erika, i iz nekog razloga je to bilo izuzetno važno. Ne nedavno. Ali taj moj Erik još je bio živ, a to je bitno.

Zašto?

Mrzeo sam ga – to je bio jedan razlog. Dovoljno ga mrzeo da sam razmišljao da ga ubijem. Možda čak i probao.

Takođe, na neki način smo bili povezani, toliko sam znao. U rodu?

Da, to je to. Ni on ni ja nismo voleli što smo – braća... Sećam se, sećam se...

Krupnog, silnog Erika, vlažne kovrdžave brade, sa onim njegovim očima – istim kao Evelinine!

Potrese me nov nalet uspomena, i slepoočnice počеше da mi pulsiraju, i odjednom mi je bilo vruće na potiljku.

Nisam dopustio da mi se išta od toga vidi na licu, već sam se prisilio da povučem još dim, popijem još gutljaj piva, i

shvatio da mi je Evelin stvarno sestra! Samo što se ne zove Evelin. Ne znam kako se zove, ali ne Evelin. Biću oprezan, čvrsto odlučih. Dok se ne setim, neću pominjati nikakva imena kad joj se obraćam.

A ja? I šta se ovo dešava oko mene?

Erik je, iznenada osetih, imao neke veze s mojom nesrećom. Trebalo je da udes bude smrtonosan, samo što sam se ja izvuкао. On je taj, zar ne? Da, odgovoriše moja osećanja. Sigurno je Erik. A Evelin je u dosluhu s njim, plaćala je Grinvudu da me drže u komi. Bolje nego da sam mrtav, ali...

Shvatih da sam se, ovim dolaskom kod Evelin, nekako upravo predao Eriku pravo u ruke, i ako ostanem, biću mu zatvorenik, biću na udaru nekog novog napada.

Ali ona tvrdi kako će me on, kao njenog gosta, ostaviti na miru. Premišljao sam se. Ništa ne smem da uzimam zdravo za gotovo. Moram da otvorim četvore oči. Možda bi bilo bolje da odem odmah, sačekam da mi se sećanje vrati postepeno.

Ipak, spopao me je užasan osećaj da se nešto mora preduzeti pod hitno. Neophodno mi je da što je pre moguće saznam celu priču, a čim je saznam, da stupim u delo. Nešto me je teralo na to kao da je neko na mene bacio čini. Ako je cena sećanja opasnost, a prilika se plaća rizikom – neka. Ostaću.

„I sećam se“, reče Evelin, i ja shvatih da već neko vreme govori, a da je ja nisam slušao. Možda zato što zamišljeni prizvuk u njenim rečima nije zahtevao nikakav odgovor – i zbog misli koje mi nisu davale mira.

„I sećam se onog dana kad si pobedio Džulijana u njegovoj omiljenoj igri, a on te gađao čašom vina i naružio te. Ali ti si pobrao nagradu. A on se odjednom uplašio da je preterao. Ti si se, međutim, onda nasmejao i popio s njim piće. Mislim da mu je bilo krivo što se razgnevio pred svima kad je inače tako hladan, i mislim da ti je tog dana zavideo. Sećaš se? Čini mi se da te je otada u mnogo čemu podražavao. Ali svejedno ga mrzim i nadam se njegovoj skorij propasti. Osećam da se sprema...

Džulijan, Džulijan, Džulijan. I da i ne. Nešto u vezi s nekom igrom, i ja sam nekog čoveka podbadao, i njegovo gotovo legendarno samoobuzdavanje zbog mene se razletelo u paramparčad. Jeste, bilo mi je to nešto poznato; i ne, nisam sa sigurnošću znao šta je sve tu bilo posredi.

„A Kejn, kako si tek od *njega* napravio budalu! Još te mrzi, znaš...“

Koliko razumem, nisam bio naročito omiljen. Nekako mi je prijao taj osećaj.

I Kejn je zvučao krajnje poznato. Krajnje.

Erik, Džulijan, Kejn, Korvin. Po glavi su mi se kovitlala imena, i sve zajedno je bilo nekako previše da bih ga zadržavao u sebi.

„Eh, kad je to bilo...“, rekoh gotovo i protiv volje, a činilo se da je istina.

„Korvine“, kaza ona, „daj da ne igramo igre. Ti hoćeš nešto više, ne samo bezbednost, toliko znam. A još si dovoljno jak da, ako dobro odigraš partiju, izvučeš iz ovoga neku korist. Ne mogu ni da pretpostavim šta si naumio, ali možda možemo da se nagodimo sa Erikom.“ Ono *mi* se očigledno preinačilo. Nekako je prelomila kakav je moj položaj u svemu ovome što se dešava, ma šta bilo posredi. Opazila je priliku da nešto iz toga izvuče – toliko mi je bilo jasno. Osmehnuh se, ali samo malčice. „Jesi li zato došao?“, nastavi ona. „Imaš predlog za Erika, pa ti treba posrednik?“

„Možda“, odvratih, „kad još malo razmislim. Samo što sam se oporavio, svašta treba da promuljam po glavi. Hteo sam, međutim, da budem na najboljem mogućem mestu, odakle mogu brzo da stupim u delo ako odlučim kako mi je najkorisnije da pređem na Erikovu stranu.“

„Pazi se“, kaza ona. „Znaš da ću mu preneti svaku reč.“

„Razume se“, rekoh, iako nisam imao pojma i tragao sam za nekakvom nejasnom dvosmislicom, „osim ako se pokaže da tvoja korist neminovno leži uz moju.“

Obrve joj se primakoše i između njih se pojavise slične bore.

„Nisam sigurna šta predlažeš.“

„Ne predlažem još ništa“, rekoše. „Samo sam potpuno otvoren i iskren prema tebi, i kažem ti: ne znam. Nisam sasvim siguran želim li da se pogađam sa Erikom. Na kraju krajeva...“ Namerno nisam dovršio rečenicu, pošto nisam imao šta da dodam, premda sam osećao da bi trebalo.

„Dobio si još neku ponudu?“ Ona iznenada ustade i dograbi pištaljku. „Blejz! Naravno!“

„Sedi“, rekoše, „i ne lupaj. Zar bih ti se predao u ruke ovako spokojno, ovako spremno, samo da bi me ti proglasila za kućicu hranu zato što ti slučajno na pamet padne Blejz?“

Ona se opusti, možda čak malo i klonu, pa se vrati u fotelju.

„Možda i ne“, kaza naposljetku, „ali znam da si kockar i da ti ne mogu verovati. Ako si došao da se otarasiš njegovih saveznika, nemoj ni da se trudiš. Nisam ja toliko bitna. Valjda to već znaš. Pored toga, oduvek mi se činilo da sam ti poprilično draga.“

„Bila si, i još si“, rekoše, „i nemaš razloga za brigu, dakle nemoj brinuti. Ovo mi je, doduše, zanimljivo – otkud ti baš Blejz?“

Zagrizi, zagrizi! Još toliko toga sam želeo da znam!

„Zašto? Je l' ti se stvarno obratio?“

„Ne bih baš o tome“, odgovorih, nadajući se da ću zadobiti nekakvu prednost, a sad sam znao i kog je Blejz pola. „Da jeste, odgovorio bih mu isto kao i Eriku: 'Razmisliću'.“

„Blejz“, ponovi ona, i *Blejz*, izgovorih ja u glavi, *Blejz. Blejze, ti si mi drag. Zaboravio sam zašto, i svestan sam da iz izvesnih razloga ne bi trebalo da budeš – ali drag si mi. Znam da jesi.*

Neko vreme smo sedeli, i mene je stigao umor, ali nisam hteo to da pokažem. Trebalo bi da sam jak. Moram biti jak, znao sam.

Osmehnuh se i kazah: „Lepa ti je biblioteka“, a ona će: „Hvala.“

„Blejz“, ponovi posle nekog vremena. „Stvarno misliš da ima izgleda?“

Slegnuh ramenima.

„Ko će znati. Ja sigurno ne. Možda ima. Možda i nema.“

Onda se zagledala u mene, malčice razrogačila oči, i usne joj se razdvojiše.

„Ti sigurno ne?“ kaza. „Ne misliš valjda da sam probaš?“

Onda sam se zasmejao, isključivo radi protivteže njenim osećanjima.

„Ne lupaj gluposti“, rekoh kad sam završio. „Ja?“

No, dok je to izgovarala, znao sam da je potrefila neku žicu, nešto duboko zakopano, što odgovori jednim silovitim: „Što da ne?“

Iznenada sam se plašio.

Činilo se, međutim, da je njoj laknulo što sam se odrekao čega god da sam se odrekao. Tada se osmehnula i pokazala mi na ugrađeni bar s moje leve strane.

„Ja bih malo 'ajriš mesta“, reče.

„I ja, kad smo kod toga“, rekoh, pa ustadoh i donesoh dva.

„Znaš“, rekoh, pošto sam ponovo seo, „prijia mi što sam opet s tobom, makar i nakratko. Vraćaju mi se uspomene.“

Osmehnula se i bila je divna.

„U pravu si ti“, reče, pijuckajući piće. „Kad si ti tu, skoro mi je kao da sam u Amberu“, a meni maltene ispade čaša.

Amber! Od te reči niz kičmu mi je prošištalala munja!

Onda se zaplakala, a ja sam ustao, obgrlio je jednom rukom i tešio je.

„Malena, nemoj da plačeš. Nemoj, molim te. I mene ćeš rastužiti.“ *Amber! Ima nečeg u tome, nečeg električnog i žestokog!* „Doći će opet lepi dani“, rekoh tiho.

„Stvarno veruješ da hoće?“ upita.

„Da“, rekoh glasno. „Da, verujem!“

„Ti nisi normalan“, kaza ona. „Možda si mi baš zato oduvek omiljeni brat. Maltene verujem u sve što kažeš, iako znam da nisi normalan.“

Onda je još malo plakala, pa prestala.

„Korvine“, reče, „ako zapravo uspeš – ako sticajem nekih suludih i nenormalnih okolnosti iz Senke uspeš – nećeš valjda zaboraviti na svoju seku Florimel?“

„Neću“, rekoh; znao sam da se tako zove. „Ne, neću te zaboraviti.“

„Hvala ti. Preneću Eriku samo suštinu, i uopšte neću pominjati Blejza, niti ove svoje najnovije sumnje.“

„Hvala ti, Floro.“

„Ali ne verujem ti ni za crno ispod nokta“, dodade ona. „Ni to nemoj da zaboraviš.“

„To se podrazumeva.“

Onda je pozvala služavku da me odvede u sobu, i ja sam uspeo da se skinem, sručim se na krevet i prespavam jedanaest sati.

TREĆE POGLAVLJE

Ujutru nije bila tu i nije ostavila nikakvu poruku. Sluškinja mi je postavila za doručak u kuhinji i otišla da se bavi svojim poslovima. Odustao sam od pomisli da probam od nje da izmuzem neka obaveštenja jer ili ništa ne zna ili mi ne bi rekla ono što me zanima, a bez sumnje bi obavestila Floru šta sam pokušao. Dakle, pošto sam, kako se činilo, slobodno smeo da se motam po kući, odlučih da se vratim u biblioteku i vidim šta ću tamo naći. Pored toga, volim biblioteke. Nekako mi je ugodnije i bezbednije sa zidovima od reči, divnih i mudrih, posvuda oko sebe. Uvek mi je lakše kad znam da nešto zadržava senke na odstojanju.

Odnekud se pojavio Doner ili Blicen, ili već neki njihov rođak, i pošao za mnom hodnikom, ukrućenih nogu i njuškajući mi tragove. Probao sam da se sprijateljim s njim; kao da obasipate ljubaznostima policajca koji vas je zaustavio na drumu. Usput sam zavirivao i u druge sobe, no bile su obične, delovale su bezopasno.

Ušao sam u biblioteku; ka meni je još gledala Afrika. Zatvorio sam vrata da mi ne ulaze psi, pa se prošećkao po sobi, malo čitao naslove na policama.

Bilo je mnogo istorijskih knjiga. Zapravo se činilo da joj one preovlađuju u zbirci. Imala je i mnogo knjiga iz oblasti umetnosti, onih velikih, skupih, pa sam prelistao nekoliko komada. Uglavnom najbolje razmišljam – zaista razmišljam – kad mislim o nečem drugom.

Pitao sam se otkuda Florino očito bogatstvo potiče. Ako smo u rodu, znači li to da i sam imam izvesno izobilje na raspolaganju? Razmišljao sam o svom ekonomskom i društvenom položaju, struci, poreklu. Novac mi nikad nije predstavljao naročit problem, imao sam osećaj, i uvek sam imao dovoljno načina da pribavim koliko mi treba. Posedujem li i ja ovoliku kuću? Nisam mogao da se setim.

Čime se bavim?

Seo sam za sto i pretresao um u potrazi za zalihama mogućeg uskostručnog znanja. Teško je sebe preispitivati kao neznanac. Možda zato ni do čega i nisam došao. Što je tvoje, tvoje je, deo je tebe i prosto ti se čini da mu je i mesto tu unutra. To je sve.

Lekar? To mi je palo na pamet dok sam razgledao neke Da Vinčijeve anatomske crteže. Praktično nagoni sam u glavi nabrajao korake raznoraznih hirurških zahvata. Tada shvatih da sam nekom prilikom operisao ljude.

Ipak, nije to bilo to. Iako sam posedovao medicinsko znanje, bilo je u sastavu nečeg drugog, znao sam. Ne bavim se hirurģijom – nekako sam bio siguran u to. Šta onda? Čega još tu ima?

Nešto mi zapade za oko.

Dok sam sedeo za pisaćim stolom, imao sam dobar pogled na zid preko puta, na kom je, između ostalog, visila i antikvarna konjička sablja, koju sam prevideo kad sam prvi put obilazio sobu. Ustao sam, otišao do nje i skinuo je s kukica.

Coknuh u sebi što je u takvom stanju. Želeo sam nauljenu krpicu i brusni kamen, da je malo sredim. Donekle sam se razumeo u starinsko oružje, naročito ovo oštro.

Sablja mi je u ruci ležala lako, spremna za upotrebu; imao sam osećaj da umem s njom. Stao sam u gard. Nekoliko puta parirao i izveo udarac. Da, umeo sam da baratam tim čudom.

Dakle, kakva je struka posredi? Osvrtao sam se u potrazi za još nečim što bi mi pročačkalo pamćenje.

Ništa drugo mi nije padalo na pamet, pa sam ostavio sečivo na mesto i vratio se za pisači sto. Dok sam tako sedeo, odlučio sam da ga pretražim.

Počeo sam iz sredine, i postepeno, fioku po fioku, prošao levu stranu naviše, pa desnu naniže.

Kancelarijski materijal, koverti, markice, spjalice, patrljci običnih olovaka, gumice – sve te uobičajene stvarčice.

Svaku fioku sam, međutim, izvlačio skroz do kraja; stavio bih je u krilo i pregledao sadržaj. Nije mi naprosto tako dunulo. Imalo je veze s nekom obukom koju sam jednom prošao, i ona me je navela da pretražim i zidove i dno.

Umalo da mi nešto promakne, ali u poslednjem trenutku mi je zapalo za oko: poledina donje desne fioke nije bila onako visoka kao kod ostalih.

Ovo je nešto značilo, i kad sam kleknuo i pogledao u prostor gde se uvlači fioka, pričvršćeno za gornju stranu opazio sam neko čudo nalik na kutijicu.

Beše to takođe fiočica, skroz pozadi, i bila je zaključana.

Jedno minut sam se zezao sa spjalicama, zihernadlama i konačno metalnom kašikom za cipele koju sam video u drugoj fioci. Kašika za cipele je odradila posao.

U fioci se nalazio špil karata.

A taj špil je nosio znak na koji se, onako klečeći, sav ukočih, znoj mi iznenada orosi čelo, i dah mi se ubrza.

Beše to znak belog jednoroga na zelenom polju, propetog, okrenutog u svoje desno, moje levo.

I znao sam taj znak, i bolelo me je što ga ne umem imenovati.

Otvorio sam špil i izvadio karte. Bile su u stilu tarota, sa štapovima, novčićima, peharima i mačevima, ali su karte velike arkane bile sasvim drugačije.

Vratio sam obe fioke – pazio sam da malu ne zaključam – na mesto i tek onda nastavio s razgledanjem.